

Vysvobozovací brigáda

Kouzelník Čárymoula měl malou dceru Jiřinku a dva ještě menší psy, což mu úplně stačilo ke štěstí i ke starostem. Nejhorší byly prázdniny, kdy se musel starat o všechny dohromady. A vůbec největší obavy měl v době, kdy potřeboval na čas odjet pryč z domova a nechat tam Jíru samotnou.

Jeho dcerka zatím moc kouzlit neuměla, zato vynikala zvědavou a neposednou povahou. Malí hafani Snížek a Uhlík - asi je jasné, jakou měli barvu - nejraději pospávali u jejích nohou. Moc často k tomu ale příležitost neměli. Snad jedině ve chvílích, kdy Jíra v otcově kouzelné kouli studovala, co je nového v okolí a inzertní kouzelnickou rubriku „Poptávka a nabídka“.

„Dneska bychom mohli celý den odpočívat,“ ňáfl toužebně Uhlík a olízl Jíře nohu.

„Neruš, nebo se mi ztratí obraz,“ napomenula ho Jíra, „musím se na to soustředit.“

Psík se zavrtěl a udělal si pohodlí, jak jen to šlo.

„A hele, bludička Julča shání belgické krajky na svůj mlžný závoj. Jako kdyby to nebylo v tom jejím smrdutém močálu jedno,“ mumlala si Jíra nahlas sama pro sebe.

„A copak to máme tady? Baba Jaga prodává kouzelnou hůlku. Hm, to bude asi ta prasklá, co ji už 227 let slepuje vším možným. A co tu máme dál? No vida, princ von Soben slibuje vysokou odměnu všem, kdo se dnes připojí k jeho výpravě po stopách ztracené princezny Krasulky. Nezměnil on si jméno? Neměl náhodou na konci písmenko C? No, to je jedno. Stejně by to mohla být docela fajn zábava na prázdniny, co vy na to, hafani?“

Vůbec nevzala na vědomí, že pejsci nesouhlasně vrtí hlavou, a vyrazila do komory pro ošoupaný rychlokoberec.

Na stole nechala tátovi vzkaz: Nemusíš se o mě bát, jsem na návštěvě u tetičky Julči. Beru s sebou Snížka a Uhlíka. Za pár dní se vrátím. Jíra.

Rozbalila rychlokoberec, přivolala k sobě pejsky a vyrazila směrem k tetičce Julče. Jenomže u ní nezastavila a letěla dál až na hradní nádvoří prince von Sobena. Nával zájemců tu opravdu neměl. Vlastně tu kromě ní byli jen dva. Magický mistr Podšívka a pan Mikrozraký, což byl nevládní bratr Bystrozrakého.

Princ von Soben je bez mrknutí oka najal. Jen Jířa se mu nezdála dost dobrá. Pak si to ale rozmyslel a zařadil do družiny i ji.

„Tak jo. Vezmu tě s sebou jako kuchařku. Ale to ti povídám, ať nemám v moučníku psí chlupy!“

Jířa se ušklíbala, ale nic nenamítala. Sice zatím umí vařit jen polévku z pytlíku, ale po cestě bude určitě v dosahu nějaká ta hospoda nebo rychlé občerstvení.

„Pojedeme ještě dnes, nechal jsem připravit vůz,“ oznámil jí princ.

Po hradním schodišti sešli dolů na cestu a Jířa zklamaně protáhla obličej.

„Tak já teda nevím. Asi mám jinou představu o skvělých platových podmínkách, než princ,“ řekla s povzdechem svým hafanům, když spatřila, že vůz je žebříňák, vystlaný slámou a tažený volským spřežením.

Nasedli a vyrazili volským tempem kupředu. Jakmile doješli na první křižovatku, objevil se závažný problém.

„Tak co, družino, kde se podle vás nachází princezna Krasulka?“ otočil se na své průvodce princ.

Mikrozraký se začal šacovat a koktal: „Asi, asi jsem si zapomněl brýle na dálku. A v dosahu nejbližších dvou metrů se hledaná princezna nenachází...“

Princ von Soben se tedy zachmuřeně obrátil na mistra Podšívku: „Tak kde je?“

„Dá se to, můj velevážený princí, velice snadno zjistit speciálním kouzlem. K tomu potřebuji jen kilo zlata a deset deka diamantů.“

„Kilo zlata? Kde bych ho vzal?“ zamračil se princ ještě víc.

Jířa odstrčila mistra Podšívku a zeptala se von Sobena: „Nemáte náhodou u sebe něco, co princezna Krasulka nosila?“

„Stačí rukavička?“

„Rukavička bude perfektní,“ přikývla a dala ten kousek oděvu očichat Snížkovi a Uhlíkovi.

„Opravdu ji chceš najít?“ zavrčel Uhlík nespokojeně.

„Proto jsme přece tady, ne?“ udivilo Jiřinku pejskovo zaváhání.

„Tak jeďte za mnou,“ štěknul a rozběhl se před vozem po jedné z cest.

Večer minuli dvě hospody, ale princ odmítl zastavit a prohlásil, že záchrana princezny Krasulky spěchá a že dokud to voli vydrží, tak se nikde nehodlá zdržovat.

V noci unaveného Uhlíka vystřídal ve stopování Snížek. Rozhodně byl ve svitu hvězd a měsíce lépe vidět než jeho černý kamarád.

„Mám hlad,“ obrátil se ráno princ von Soben na Jiřu.

Zalovila ve svém zavazadle a našla dva rohlíky, kus okoralého sýru a čtyři jablka. Vymyslela to spravedlivě. Sýr dostali hafani, a zbytek rozdělila na čtyři díly.

Snížek už byl tak unavený, že opět musel převzít vedení Uhlík. Ještě během dopoledne je dovedl před velikou tmavou jeskyni.

„Běžte se podívat dovnitř,“ vyzvala Jiřa pejsky.

Ti se ale oba převalili na záda a předstírali naprosté vyčerpání.

„Takže, moje družino, je to na vás,“ vybídl princ Mikrozrakého a Podšívku k akci.

„To je neštěstí, ztratil jsem brýle, asi se mi vytrásly někde po cestě,“ začal vykřikovat Mikrozraký a pěšky vyrazil zpět po pěšině, kterou sem přijeli.

Kouzelník Podšívka se přiblížil k otvoru jeskyně a zavrtěl hlavou: „Bez rizikového příplatku, zaplaceného předem, ovšem do jeskyně nevкроčím ani já.“

Když princ viděl, jak se kouzelník zarputile tváří, ani ho nezkoušel přemlouvat.

„Tak se tam musíš jít podívat ty,“ pokrčil princ rameny a zahleděl se na Jířu, „tvoji psi tě jistě budou chránit.“

„Ale oni se bojí. Asi tam uvnitř půjde o kůži...“

„No a? Chceš snad, abych svou královskou kůži nastavoval já?“ zamračil se von Soben.

„Kůže jako kůže,“ ušklíbla se Jířa.

„Nech si ty své drzé poznámky a už ať jsi tam! Za co myslíš, že tě platím?“

„Za vaření,“ odsekla Jířa, ale pak taky opatrně nakoukla do jeskyně.

Zvědavost jí nedala a po chvíli váhání se nakonec odhodlala vstoupit dovnitř. Uhlík a Snížek se tam se svěšenými ocasy plížili za ní.

„Svrab a cholera, spála, plané neštovice, mor na tebe,“ uslyšela Jířa z tmavé chodby vzdálený rozzlobený hlas. Pejskové se přikrčili, ale svou malou přítelkyni neopustili. Na samém konci jeskyně hořela lampa a v jejím světle mastili karty drak a princezna.

„Ty mezuláne, dutej sude, vypitá plechovko od toniku, hraješ jako slepej pozounista. Mně z tebe asi klepne!“ spílala nešťastnému drakovi rozparádná princezna.

Vtom si všimla návštěvy. „Co tu chcete?“

„Přišli jsme vás vysvobodit, posílá nás princ von Soben.“

„A proč nepřišel sám?“

„Najal si na to lidi.“

„Ten bábovka, nekňuba, sobecký náfuca, bojí se o svou kůži, co?“ vycenila své krásné zoubky, ale na úsměv to moc nevypadalo. „Ale nastavovat kůži jiných, to se nestydí!“

Vyrazila směrem z jeskyně a bylo už slyšet pouze: „Jen počkej, ty můj nepovedenej dářečku, já ti vycinkám, zač je v lásce srdce vznešené dámy!“

„Chudák,“ politovala prince Jířa a Uhlík tiše zavrčel. Zato Snížek vrtěl ocasem a nadšeně očichával draka.

Ten k nim natáhl hlavu a zahřimal: „Tak vás tu pěkně vítám. Moc rád vás vidím a děkuji hlavně za to, že jste odtud zahnali tu věčně nespokojenou a zlou dračici. Proti jejímu soptění je to moje jako chlazený šampus vedle islandského gejzíru. Za to vás musím odměnit.“

„Není třeba, pane draku,“ nesměle se uklonila Jířa a couvala pomaličku ke vchodu, „jsme moc rádi, že to tak mírumilovně dopadlo.“

Drak hrábnul někam za sebe a podal dívce plátěný pytel. Nezbylo jí, než si ho vzít. Opatrně do něj nahlédla a překvapeně vykulila oči. Byl tam kus uzeneho, klobásky, buřty a párečky. Uhlík a Snížek vzorně panáčkovali před ní a hypnotizovali Jířu pohledem.

Smilovala se nad nimi a každému nabídla buřt.

„To je od vás moc milé,“ řekla drakovi, který už se jí vůbec nezdál hrozný. Dokonce se na něj přívětivě usmála. Pak se ale zamyslela.

„Víte, pane draku, nebyla bych si moc jistá, že se vám sem princezna Krasulka za pár dní nevrátí. Jak jsem tak viděla princův hrad, moc luxusem ba ani přepychem neoplývá. O jídle ani nemluvě. Bojím se, že se jí tam nebude líbit.“

„Díky za varování,“ dunivě se zasmál drak, „tak to já si sem od zítřka pozvu všechny děti řezníka Zoubka, se kterým už nějakou dobu vyrábím ty bezva uzeneiny. Děcka jsou sice taky pěkná dráčata, ale do konce prázdnin už to s nimi nějak vydržím. Kdyby se náhodou chtěla Krasulka vrátit, tak tohle ji zaručeně odradí. Na to vemte jed.“

„Skvělý plán,“ zasmála se Jířa, poděkovala a vyběhla z jeskyně ven. Oba pejskové už zase hypnotizovali svým pohledem pytel s uzeninami.

Před vchodem na ně nikdo nečekal, jen v prachu se válelo Jiřinčino zavazadlo.

„No, to je jim podobné,“ okomentovala trpce princovu nevděčnost, ale pak mávla rukou, „stejně bych asi žádnou odměnu nedostala, až von Soben zjistí, koho si to veze

domů. Pro mě za mě ať si trhne svou vznešenou královskou končetinou.“

Vyndala Snížkovi a Uhlíkovi další buřt a rozbalila ošoupaný rychlokoberec.

„Vlastně to byla celkem úspěšná vysvobozovací brigáda,“ radovala se z toho, jak pejskům chutná, „vysvobodili jsme draka od zlé saně a za odměnu si domů vezeme skvělou výslužku. Já nevím, jak vy, ale já si na vývoj událostí nestěžuji ani v tom nejmenším.“

Jíra nasedla na kobereček, srovnala na něj svá zavazadla a do náruče se jí stulili unavení a najedení pejskové. Zavrtěli ocáskem na znamení toho, že i oni jsou s tím, jak to dopadlo, nadmíru spokojeni.